

BEJAARD ECHTPAAR UIT VLAAMS-BRABANT

Dokter, ge
gaat haar toch
dat verdriet
niet aandoen?

VOORAF

In een Vlaams-Brabantse gemeente is zaterdagochtend een bejaard echtpaar begraven, waarvan de man en de vrouw samen euthanasie verkregen. De 83-jarige man leed aan kanker en was terminaal ziek. Ook zijn bijna 79-jarige vrouw was zwaar ziek en had om euthanasie gevraagd.

VAN ONZE REDACTRICE

**VEERLE BEEL
BRUSSEL**

Een gewoon, klein dorp in de glooiende velden van Vlaams-Brabant, ergens tussen Brussel en Leuven. Snelwegen en vliegtuiglawaai zijn hier nooit ver weg, maar toch is de sfeer idyllisch. Wasgoed wappert vrij in de wind. Keuterboeren stappen over hun veldjes. In het midden staat de kerk, met daaromheen nog het kerkhof.

Zaterdag vond hier de uitvaart plaats van M. en H.. Hun urnen zijn daarna bijgezet in de daartoe bestemde muur op de begraafplaats. Er liggen bloemen en kransen bij, onder meer van de kerkfabriek waarvan M. ooit deel uitmaakte.

M. en H. waren respectievelijk 83 en bijna 79 jaar oud. Hij een gepensioneerde ambtenaar, zij haar hele leven huisvrouw. Geen kinderen. Hij mankte een beetje en liep al zijn hele leven met een stok. Ze waren erg geëngageerd in hun dorp. Geen lokale vereniging of ze waren er ooit lid van. 'Erg sociale mensen, graag gezien, ze waren altijd welgemutst', zegt een vriend.

Erg christelijke mensen ook, diepgelovig zonder 'pilaarbijters' te zijn. H. was jarenlang een onmisbare sopraan in het kerkkoor. Ze kozen zelf de liederen die op hun uitvaart moesten worden gezongen. *In paradisum deducant*

te angeli: mogen engelen u naar het paradijs begeleiden.

M. was ook lid van de plaatselijke vogelmaatschappij. Twee jaar geleden moest hij zijn vogels wegdoen omdat hij ernstig ziek werd. Kanker. Vorig jaar verscheen hij nog op het feest ter gelegenheid van het 50-jarig jubileum. 'Hij was een flinke man, maar toen was het hem erg goed aan te zien dat hij ziek was', zegt voorzitter

De rolluiken van hun huisje zijn neergelaten, hun tuin hebben ze kraaknet achtergelaten. Zestig jaar waren ze met elkaar getrouwd, geen kinderen, allebei ziek. Hun leven was op en dus besloten ze samen te sterven. 'Dokter, ge gaat het haar toch niet aandoen dat ze eerst nog achter mijn doodskist moet lopen?'

Jean Troisfontaine. Tot dit jaar betaalde M. nog zijn lidgeld. Op hun rouwbrief, die ze zelf hebben opgesteld, staat te lezen dat M. en H. allebei op dezelfde dag godvruchtig thuis overleden zijn. Dat was vorige week dinsdag. Met dank aan de dokter en de verpleegkundige van het palliatieve zorgteam, en de burens voor hun dagelijkse hulp. Nu zijn de rolluiken van hun huis-

je allemaal neergelaten. Hun tuin ligt er kraaknet bij. Ook dat is treffend, zegt een kennis. Hun devies luidde: 'Orde en tucht brengen voorspoed in huis'. Ze regelde alles tot in de puntjes. Maanden tevoren hadden ze met de begrafenisondernemer al een 'wilsbeschikking' afgesloten, voor ieder apart.

Verrassing

'Mevrouw was heel punctueel', herinnert Gilbert Pues van de gelijknamige onderneming zich. 'Ze regelde alles van A tot Z. Dat ze bij ons opgebaard zouden worden, welke kist ze wilden en dat ze vervolgens gecremeerd zouden worden. Let wel, over de euthanasie wist ik niets. Soms vernemen we zoiets wel van tevoren. Dan zegt de familie dat we ons "klaar" moeten houden, wat ons toch nog altijd een beetje vreemd in de oren klinkt. Maar in dit geval kwam hun gezamenlijke dood als een verrassing.'

De rouwbrief viel de volgende dag al in de bus bij burens en vrienden. 'Dat was schrikken, ja', zegt een overbuurvrouw die in dezelfde straat een bloemen- en cadeauwinkel openhoudt. 'Ik was op dinsdag gesloten. En woensdagochtend vond ik die brief. Ach, ik versta hen ook. Meneer was erg ziek, al vele maanden. Hij is meer dan eens met een ambulance